

fact they were ashamed, he took extreme measures to minimize their shame. He sent everyone out of the room at his own personal risk, and he spoke softly and kindly. A sign of pure righteousness is when one tries to alleviate his friends shame.

מאת מו"ה ברוך הירשפלד שליט"א
ראש כולל עטרת חיים ברוך קליבלנד הייטס
Newspapers with Holy and Mundane Content. The following question is a bit tricky, and rather than *pasken* here, I wish to suggest to the readers to ask their *Rav* if it is relevant to them. B”H, we are blessed with good Jewish newspapers that contain both holy (*Torah*) and mundane sections. Due to the massive amount of material, it is hard to segregate what is holy from what is not. One may certainly not read the holy material in a bathroom, because even thinking *Torah* thoughts without verbalizing is prohibited there. However, if one opens to pages that have no *Torah* content on both sides, it turns out that the *Torah* pages are covered by at least one cover. Since they are individual pages and not attached, even the *Mishna Berura* would agree that this counts as a container. If so, according to the majority opinion in M.B. (5) mentioned earlier, one can read this newspaper in the bathroom in this manner. If one can ensure that there are two pages of mundane material “covering” the *Torah* material, one could debate whether it counts like two covers, or since these pages are “made” (מיוחד) to be with the *Torah* pages, it counts like one. (My logic would dictate that it counts like two.) One other point to consider is that some hold that this leniency of being covered only applies if there is a real need for the item to be brought inside so it doesn’t get lost by leaving it outside, i.e. in an airport. As mentioned previously, the **Shaar Hatziyon** (6) leans toward the lenient opinion, but it’s not simple. My advice is if this question is relevant to you, please do not rely on the above for a *psak*, but rather ask your *Rav*.

(1) מ"ב מד2 דעת קדושים יו"ד רפב (3) שוירי ברכה
או"ח קנד (4) מאירי ורשב"י ברכות כו. מ"ב מ"ב מ"ה (6)
שם מגיז

הוא היה אומר ...

The Ralbag, Rabbeinu Levi ben Gershon ZT”L writes:

“It is improper for a ruler to cry or laugh before his men, for he thereby diminishes his stature in their eyes and reduces their reverence for him. Thus, we find that Yosef did not want to cry in the presence of other people, and therefore ordered that everyone leave at the moment when he felt the need to cry.”

R’ Yaakov Friedman of Husiatyn ZT”L (Oholei Yaakov, in the name of the Apter Rav) would say: “If it cost a penny for your thoughts why does everyone put in their two cents?”
Contrary to popular belief, January 1, the non-Jewish New Year, is an important date for the Jewish people as well. It is when all those *tefillot* that might not have been prayed with the proper intent on *Rosh Hashana* and *Yom Kippur*, and were not accepted in Heaven, get a second chance. Unlike the Jewish new year, when we congregate in synagogues all over the world and pour out our hearts in serious contemplation, the gentiles of the world use their ‘New Year’ to conduct wild, often drunken, parties, to celebrate making it through another year. The contrast is glaringly clear and it often can eliminate any and all prosecution that withheld a good judgment on *Rosh Hashana*. We must daven extra hard on their ‘New Year’ that we merit a sweet ‘New Year’ even if it didn’t actually start on our ‘New Year!’”

A Wise Man would say:

“If it cost a penny for your thoughts why does everyone put in their two cents?”

**Printed By: Mailway Services,
Serving Mosdos and Businesses
Worldwide Since 1980
(1-888-Mailway)**

**נתגבר ונתקדש לעילוי נשמת
ר' אברהם משה ב"ד אליעזר
שלאסער ז"ל * תנצב"ה**

Camp Merockdim
26 Parker Blvd.
845.362.0287

Mazel Tov to Mr & Mrs
Mendy Feinzeig on the Bar
Mitzvah of their son Dovy
and to Mr & Mrs Tzvi S.
Weissmandel on the Bar
Mitzvah of their son Dovid.
May they always see Nachas

נמשל: Avoiding causing pain or embarrassment to his brothers was uppermost in *Yosef HaTzaddik's* mind, when he revealed himself to them. Although he may have felt that they had every right to be ashamed for what they did to him, and in

**A SERIES IN HALACHA
LIVING A "TORAH" DAY**
Keeping the Jewish Camp Holy (33)
Bringing Holy Items Into a Bathroom. We mentioned last week, that *Tefillin* can only be brought inside a bathroom if it has a container inside a container (כיס בתוך כיס). One (or many) covers that are מיוחד (made to always be with the *Tefillin*) count like a single container, and if one adds a second container, he can bring them inside. Regarding *seforim* (printed holy books), most *Poskim* rule that one container, even if it is always with the *sefer*, is sufficient and this removes any disgrace to the holy item. In order to show extra honor to *Tefillin*, we add an extra container. There is, however, a minority opinion that *seforim* also require a double container and it is better to follow this view. If there is a need, one can rely on the majority view.

Using a Book Cover as its Container. The *Mishna Berura* (1) quotes from the **Pri Megadim** that the cover of a *sefer* or holy book, is like the book itself and cannot be considered a container (or one of the two containers like the minority opinion above). Others (2) are in doubt about this issue. However, **Birkei Yosef** (3) rules leniently in this case, that a cover is considered a container. It has been found in the *Rishonim* (4) like the lenient opinion, as well as the **Ri ben Rosh** mentioned in *Birkei Yosef* there. One who is lenient has upon whom to rely, even though this ruling is not like the M”B. **Note:** It is important to point out that even though a normal book cover does not entirely cover the book on all sides, as if it is inside a box, it still counts as a container, and even the M.B. only argues because it is joined to the *sefer*.

לעילוי נשמת ר' אברהם יוסף שמואל אלטר בן ר' טובי ז"ל ורעייתו רישא רחל בת ר' אברהם שלמה ע"ה
**TORAH TAVLIN IS
AVAILABLE FREE OF
CHARGE! PLEASE CALL
(845) 821-6200 OR EMAIL TO:
TORAHTAVLIN@YAHOO.COM
TO SPONSOR/DEDICATE
AN ISSUE, OR RECEIVE
IT THROUGH EMAIL FOR
YOURSELF AND FOR
YOUR SHUL.**

תורה תבלין
A Torah Tavlin Publication
34 Mariner Way Monsey, NY 10952

4:16 - הדלקת נרות לשבת -
זמן קריאת שמע/המ"א - 9:03
זמן קריאת שמע/הגר"א - 9:39
סוף זמן תפילה/להגר"א - 10:25
שקיעת החמה שבת קודש - 4:34
מוצש"ק צאת הכוכבים - 5:24
צאה"כ / לריבו עם - 5:46

Courtesy of MyZmanim.com

שבת קודש פרשת ויגש – ה' טבת תשע"ה

Shabbos Parshas Vayigash - December 27, 2014

מאוצרותיו של המגיד

מאת הרב שלום פערל שליט"א מגיד משמים בק"ק בית שמש

ואת יהודה שלח לפניו אל יוסף להורות לפניו גשנה וגו' (פו-כה) - בעניין דרשת חז"ל 'להורות לפניו - לתקן לו בית תלמוד'

תב רש"י, "להורות לפניו-כתרגומו, לפנות לו מקום ולהורות האין יתיישב בה. לפניו - קודם שיגיע לשם. ומדרש אגדה, להורות לפניו, לתקן לו בית תלמוד שמשם תצא הוראה." ופירש ב**שפתי חכמים**, "דצה לומר, מדכתיב 'להורת' חסד וי"ו שנייה, קרי ביה 'לתורה', (וכ"כ בשפתי כהן). אולם ב**זבחרת בחיים** (מדרב חיים פלאני זצ"ל, פרשת ויגש, ד"ה להורת לפניו וכו') ביאר בדרך גוספת, "שהטעם שדרשו חז"ל כך הוא משום, שהכתוב שלפניו גמר אומר 'כל הנפש לבית יעקב הבאה מצרימה שבעים', ומיד אח"כ נאמר 'זאת יהודה שלח לפניו אל יוסף להורת וגו', והיינו ממש כמו שמבואר במדרש רבה פרשת לך לך (מ"ט ב') ובמדרש תנחומא שם (י"ט-ט) 'אני מעמיד ממך שבעים נפש וכו' ומהם שבעים זקנים', והיינו, ששבעים הזקנים הם כנגד שבעים הנפשות שידרו למצרים, ואכ"כ, ל, שמה שתיכף אחר המילים 'כל הנפש הבאה מצרימה שבעים' נאמר 'זאת יהודה שלח לפניו אל יוסף להורת וגו', מלמד שמהחשבון הזה נתעורר יעקב לשלוח את יהודה 'להתקין לו בית תלמוד שמשם תצא הוראה' ע"י שבעים זקני סנהדרין גדולה שהם כנגד שבעים הנפשות שידרו למצרים'.

אולם **במשכיל לדוד**, ביאר אחרת, "להורות לפניו וכו' ומ"א וכו' - הוצרך לזה, דאילו לפי פשוטו היה לו לומר 'להראות' א"ל נמי 'להכין' וכיוצא בזה. לכך מיייתי המדרש שפרשוהו מלשון הוראה ממש." והוסיף, "והטעם שהוצרך יעקב להכין מקום זה קודם הגעתו לשם, דלכאורה לא היה צריך לזה, דהוה סגי ליה לתקן לו מקום זה אחר הגעתו לשם, בפרט שהיה יכול לעסוק בתורה שם גם ללא תיקון מקום זה, ובפרט שלא מצינו שעשה כן בשאר מקומות, אלא נראה לומר, דזאת משום שאמר לו הקדוש ברוך הוא 'אנוכי ארד עמך מצרימה', והואיל וידע שכל ארץ מצרים מלאה גילולים חשש שאולי כשייכנס שם למקום טומאה זו תסתלק השכינה מעלי, ולכן הקדים ושלח יהודה להכין שם מקום ומשכן לשכינה, כדי שיוכל לומר בהגיעו לשם 'קומה ה' למנוחתיך'."

ואילו **בשלי"ה הק'** (דרך חיים תוכחות מוסר, פרשת ויגש) ביאר מדוע הוצרך יעקב להכין מקום זה קודם הגעתו לשם, באופן אחר, "זאת יהודה שלח לפניו, לתקן לו בית תלמוד שמשם תצא הוראה - לימוד מוסר מזה, שכל פעולה שאדם עושה, ראשית דבר יראה בפעולה זו להכין עניין לצורך גבוה, כגון, שמי שזוכה לבנות בית, יצייר במחשבתו בתחילה איזה חדר בבית יהיה מוכן לו להיות סגור שם לתורה ולתפילה ולהתבודדות, ולהיות 'בית ועד לחכמים', ואח"כ יצייר את העניינים המצטרכים לו, ולכן שלח יעקב מתחילה לתקן לו בית תלמוד." וכן מבואר בספר **'אהבת שלום'** (מדרה"ק רבי מנחם מגדלי מקוסוב **ויע**, פרשת משפטים ד"ה אם במחלתה וכו'), "דהנהכינו נקראת 'ראשית', וכל הנהגת האדם בכל היום תהלי בהשכמתו, ולכן מצינו שיושבים אברהם בבוקר' וכו', וזה לעומת זה, גם בסטרא אחרא מצינו ש'ויקם בלעם בבוקר' וכו'."

מאת הגה"צ רבי גמליאל הכהן רבעוביץ שליט"א ר"י שער השמים ירושלים עה"ק
והגדרתם לאבי את כל כבודי במצרים ואת כל אשר ראיתם ומהרתם והורדתם את אבי הנה וגו' (פה-יג) - האמונה והתמימות

א"נה ידועים דברי **הדמ"ץ** באיגרתו בגנות הנאוה, ולמדים אנו מדבריו שהאדם על אף שזוכה הוא לכבוד אסור לו להתפאר בה. ולפי זה נשאלת השאלה, האין שולח יוסף את אחיו להודיע את אביו על הכבוד לה הוא זוכה במצרים, דרי מתפאר הוא בלבוש מלכות שמים? ועל אף שוראי טמון בכל דבריו סודות עליונים, ואין אנשים כערכינו משיגים בסודם מכל מקום אפשר לבאר כוונת יוסף גם על פי פשוטו. והמשל **הרה"ק מרוזין ויע** משל למה"ד למלך חסד שרצה להטיב לבני מדינתו, ובכדי להוציא רצונו אל הפעל מינה אחד משריו לבקר בכל מקומות ממשלתו, בכדי שידאה מה הם הצרכים הנדרשים בכל מקום. ועי"ז ידע איך להטיב עם אנשי המקום ואכן מידי תקופה נהג שר זה לסבב על כל העיירות המלך, וכשנודע לו שיש בידי המלכות להטיב עם בני המקום מיד הודיע על כך, והמציא להם צרכים מטעם המלכות. בני העיירות אכן הכירו לו טובה, ובכל עת שהופיע הוקדו אותו וכבודו מאד.

וידי לימים ביקש המלך מוהשר שיוליכו בכל המקומות בהם התקין את צרכי המקום על פי המלכות, בכדי להתרשם מפועלו, נענה השר לבקשת המלך והוליכו בכל אלו המקומות, ובכל מקום בואם כיברו בני המקום את השר שהיה מוכר להם כמטיבם מימים, ואילו את המלך עצמו שלא הכירו לא כיברו כראוי, מובן מאילו שבאותה שעה בחל השר בכל הכבוד, בידעו שלאמיתו של דבר אין הוא ראוי לכל הכבוד הזה כי אם זה ההולך לצידו, מאדד שהוא בעצמו אינו כי אם שלוחו של המלך בלבד, ויציאת הדבר אל הפעל אינו כי אם ע"י המלך בעצמו.

אותו הדבר הפטיר הרה"ק מרוזין את הנמשל, ומובנים דברי יוסף. יוסף הצדיק הדוק היה באמונתו מאד, וכפי שרואים שמיד כשנודע לאחיו אמר להם (מה, ח) ועתה לא אתם שלחתם אותי הנה כי אם אלהים, וכיון שכן בחל מאד בכל הכבוד שזכה, מאד וידע כי לכל זאת לא זכה כי אם מצד החכמה שחננו הקב"ה ואילו את הקב"ה השורה עמו לא כבדו מצרים, וכשרצה יוסף לגלות זה הדבר לאביו, שידע שעל אף היותו כ"ב שנים במצרים לא נפגם אמונתו במאומה, שלח להודיע את כבודו, כדי שיעקב יבין שאם מודיע הוא את כבודו אות הוא שאין לו שום התפארות מחמתה, שחדי אחרת לא היה מגלחו, כדי שלא להיכשל בהתפארות, ומזה יבין יעקב שאמונתו שלימה, כי מחמתה בוחל הוא בכבודו, כי יודע הוא שהקב"ה שורה עמו, וכנ"ל.

רואים אנו עד היכן הגיע יוסף באמונתו, הכרתו שהקב"ה עמו בכל רגע, והכל בידי שמים, אף שאחיו הם שמכרוהו האמין כי הכל מהש"ת ומבלעדו לא היה ביכולתם להרע לו, ודברים מבהילים מביא האור החיים הקדוש על מאמר הכתוב (מה, ד) אני יוסף אחיכם וגו' חז"ל: אני יוסף אחיכם פירוש מתנהג עמכם במדת האחוה וכאלו לא היה הדבר ההוא, גם סמך לומר אחיכם אשר מכרתם לומר שאפילו בזמן המכר לא כתתה עין האחוה ממני עכ"ל." היינו שלא רק אחר המעשה התחזק יוסף באמונתו ואמר שהוכל בידי שמים אלא גם בשעת מעשה בשעת המכירה, בו בזמן שהושכל על ידם למאד וגמרו על ידם לא הוטר אחבתו מהם, כי גם אז ידע שהכל הוא מהש"ת.

מעשה אבות סימן לבנים

ואת יהודה שלח לפניו אל יוסף להודות לפניו גשנה ויבאו ארצה נשן וגו' (מ-כח)

One of the most pressing issues that plagued the old *Yishuv* of Jerusalem at the turn of the 20th century, was educating its youth in the proper path of *Torah*. Funds were extremely limited and *chadarim*, *yeshivos* and *kollelim* struggled to not only survive and support its members, but to ward off the ever-present threat of the non-religious Zionists who worked tenaciously to wrest control of the education process away from the vigilant guardians of the *Yishuv*.

In 1918, Professor Chaim Weizmann, a biochemist who provided tremendous scientific assistance to the British government during the first wold war, and a member of the General Zionist Council, was appointed head of the Zionist Commission sent to Palestine by the British government to advise on the future development of the country. Professor Weizmann immediately saw the plight of the students and was determined to focus much of his effort on educating all the Jewish youth in the Zionist doctrine. First, he laid the foundation stone of the Hebrew University in Jerusalem and soon after, he turned his attention to the *chadarim*, hoping to gain control over the *yeshivah* system in Jerusalem, whatever the cost.

Weizmann tried to use any advantage at his disposal. Funding was not a problem for a director of the Zionist Agency, and he sought to use those ample resources to bribe the *Roshei Yeshivah* to alter their study programs to his specifications. He asked for a meeting to be conducted at the home of **R' Yitzchok Yerucham Diskin ZT"L**, a leader of the *Eida Charedis*, and he was careful to invite many of the prominent *Rabbanim* of Jerusalem, including the *Av Beis Din*, **R' Yosef Chaim Sonnenfeld ZT"L**, **R' Dov Ber Epstein ZT"L**, **R' Zev Shachor ZT"L**, and **R' Yaakov M. Charlap ZT"L**.

On the 27th of *Tammuz* 5678 (1918), at 11:30 A.M., the meeting was convened and Professor Weizmann asked to open the proceedings by introducing his ideas to the eminent assemblage. Known for his unmatched ability to connect with his audience, Weizmann addressed them with characteristic charm, utilizing his exceptional oratorical skills. He spoke like a true performer and he succeeded in persuading many of those present of his sincere wish to strengthen all educational facilities, especially *Torah* institutions. He strongly recommended opening a *Yeshivah Gedolah* for advanced students. The Zionist Agency would fully support this *yeshivah*, which would serve as an example for many others to come. Hebrew would be introduced as the spoken language, and the program would include limited classes in general studies. Cunningly he peppered his proposal with Biblical verses and acted as though inspired by his lofty ambitions.

His impressive overtures nonplused the *rabbanim* especially in light of the fact that he held the most important card of all: complete funding. This was especially potent now, when the *yeshivos* faced the threat of cessation of all current support.

R' Yosef Chaim Sonnenfeld broke the silence that hung over the participants at the conclusion of the speech. With defiant aggressiveness, he stood up and announced, "Dr. Weizmann, the answer is no! No, and again no! The *yeshivos* and *Talmudei Torah* are ours! We will run them as we see fit, and under no circumstances will we allow someone who is not one of us to have a say in the running of our institutions, whether regarding the study programs or general policy."

As the *rav* spoke, his voice grew louder, his anger at the professor's temerity evident with every word. "Even if a respected rabbi were to come up with a plan to open such a *yeshivah* for outstanding pupils, we would consider carefully whether there is a place for an institution of this kind in *Yerushalayim*, a city full of *talmidei chachamim*. How much more so if a man who is not observant, who, despite his position as a representative of a world Jewish organization, openly desecrates *Shabbos*, comes to us as a patron of *Torah* scholars? The whole thing is very suspicious to us, and we ask bluntly: What is your business with our *yeshivos*? Why is their upkeep so important to you? I tell you now, leave the running of the study halls to those for whom the *Torah* and its survival is their whole aim and occupation!"

Weizmann's destructive bid failed abysmally, and the *yeshivos* and its *rabbanim* triumphed. In the old *Yishuv*, at the expense of significant financial gain, the holiness of the *yeshivos* had been preserved.

משל למח הדבר דומה

ולא יכלו אהיו לענת אתו כי נבהלו מפניו וגו' (מ-כג)

משל: A few years ago, a young 10-year-old boy began taking lessons in his school's resource room but the teacher could not figure out what had brought him there. He clearly had no difficulty with his lessons and did well on all his tests. Yet, time after time, he kept coming back. She was determined to find his area of weakness but, as hard as she tried, she could not find any type of learning disability or difficulty. Finally, out of frustration, she took him aside and told him that it was a waste of time and his parents hard-earned money, and he clearly did not need any sort of remedial help.

The sweet boy turned to the teacher and said, "I will tell you why I am here but please don't tell anyone else. I have a friend with a learning disability. Our teacher told him that he needed remedial classes in the resource room. He was so embarrassed to be singled out that I felt bad and told him that it was no big deal and I also take remedial classes. That is why I come - so that my friend will not be embarrassed."

The boy who came to the remedial class so as not to embarrass his friend was Gilad Shaar, ח"ד, one of the three boys that was kidnapped and murdered this past summer.

וינש אליו יהודה ואמר בי אדני ... (מ-ד)

מחשבת הלב

CONCEPTS IN AVODAS HALEV
FROM R' CHAIM YOSEF KOFMAN

these words seem to be out of place. They really belong at the end of last week's *parsha*, when the *Shevatim* are informed that they may all return home except for Binyamin, who must serve his punishment for stealing the royal *becher* by staying behind in Egypt. Why does the *Torah* leave us in suspense until this week's *parsha*, when the true story unfolds?

The answer is that this is a reflection of real life. We are not always able to see the outcome of our individual situations. We may have to wait a week, a year, a decade, or even an entire lifetime until we get to עולם הבא to fully understand and see things clearly. So is it so bad for us to have to wait one week until we find out what happens to the brothers?

With this thought, I want to say פשט in the הקדוש *Hashem* tells *Yaakov Avinu* to go down to *Mitzrayim* and not be afraid for, "אנכי ארד עמך," - "*I will descend with you.*" Then, He concludes with the words: "ויוסף ישית ידו על עיניך" - "*And Yosef will place his hand over your eyes.*" The **Zohar** comments: "ד"א היא רזא דקריאת שמע" - "*This is the secret of Krias Shema.*" The *Gemara* in *Berachos* tells us that when the *Talmidim* of *Rebbi* saw him saying *Shema*, he always covered his eyes. The **Tur** gives a פסק based on this that we must cover our eyes while reciting the first *posuk* of *Shema Yisroel*. This *posuk* contains the words "ה' אחד" which is a combination of the "מדת הרחמים" and "מדת הדין" which teaches us that everything comes from the *Aibishter*, and can only be realized when we close our eyes to our present situation and not try to picture the future outcome. Thus, *Hashem* is telling *Yaakov Avinu* to realize that Yosef is the one who is "covering your eyes" in order to help you understand that all the צרות that he and the entire family experienced that you thought was מדת הדין, was really מדת הרחמים.

DRUSH V'CHIDDUSH

וילקמן יוסף את כל הכסף הנמצא בארץ מצרים ... ביתה פרעה (מ-ד)

The *gemara* (סנהדרין קי) states: "*Yosef HaTzaddik hid three treasures in the Land of Egypt. (Later) one was revealed to Korach, one was revealed to Antoninus ben Asorius (Ceasar of Rome), and one remains hidden for the benefit of the righteous in future days.*" What is the deeper meaning and lesson of these words of *Chazal*?

In *Sefer Ben Yehoyada*, **Chacham Rabbeinu Yosef Chayim ZT"L of Baghdad** provides a penetrating insight. The three treasures of Yosef were produced from the vast amounts of money he collected when the entire world was coming to Egypt to purchase life-saving sustenance in the face of the terrible drought. However, Yosef recognized that not all money is the same and where the money came from was almost as important as what the money accomplished. Indeed, there were many idol-worshippers among those who came to Yosef and their money was tainted with the stench of heresy and misguided views on the

EDITORIAL AND INSIGHTS
ON THE WEEKLY MIDDAH OF ...

* נושא בעול *

Chazal teach us a very important lesson regarding the incident when Yosef and Binyamin cried on each other's shoulders: Each one felt the other's pain - נושא בעול עם חבירו - sharing the burden and pain of the other. Yosef cried over the destruction of the two *Batei Mikdash* situated in the portion of Binyamin, while Binyamin cried for the loss of *Mishkan Shilo* in Yosef's portion. This was not just brotherly love; this is the way every Jew must feel toward his fellow Jew.

Chessed can be done by many people on many different levels. Sometimes we help others because we feel sorry for them, sometimes we feel sorry for ourselves - there are many ulterior motives. The *middah* of חסד, however, can only be achieved with complete sincerity. **R' Yeruchem Levovitz ZT"L** says that it is not enough to see or hear someone's pain; to truly help another person, we must feel and understand his or her pain! When someone understands another's pain, it automatically becomes relieved somewhat, just as when a person feels another's joy, the happiness is automatically heightened. One cannot singlehandedly solve everyone's problems, but by simply taking the time to listen, to recognize the issues that another faces, a kind word, an act of sincere kindness - one cannot imagine how much he has helped!

This *middah* is called "נושא בעול עם חבירו" as opposed to בחבירו to signify that a Jew is not expected to carry the full burden of another. Rather, we are supposed to SHARE the burden, by relating to others as true friends - with concern, love and sincerity. It is not enough to be just a חבירו - friend; we must be "עם חבירו" - compassionate **with** our friends at all times!

On behalf of thousands of Shomer Shabbos Jews - www.chickensforshabbos.com - the charity that simply feeds & clothes Shomer Shabbos Jews in Pretz Yisroel with zero overhead